

siis ta sai wast arro, et se üks immelik heldus olli, et temma senna pididi õmaeale jäma; ja temma watas häbbelikult omma tolmuste jalgade ja omma katkiste riete peale, ja ei teadnud kohhe, kuidas ta prauat pididi terretama. Esiteks jäi ta ukse kõrwa seisma ja luminardas seassammas. Herra istus terretates praua kõrwa ja ütles: „Se on minno suggulane ja üks weike laulik, kui Willem kojo tulleb, siis ta peab meile omma luggo laulma. Kas meie poeg ei olle weel koddo?“ „Willem tuli praegu ja läts omma kamri,“ ütles praua. „Agga sinnul tullewad ikka wahhest ni immelikud asjad mele, mis se nüüd jälle peab tähhendama?“ Sedda aega olli ka Willem tuppa astunud, terretas wannemid ja jäi siis järsko seisma ja watas laia filmadega selle waele poisi peale. „Se on minno poeg Willem,“ ütles tohtri herra, „ja nüüd woid sa omma laulo peale hakkata, selle järrel tulleb siis ka louna.“ Wridli kartis wägga omma laulo hakkates. Temma olli sedda kii laulnud, agga ikka ennamiste üffi teed käies, kus tedda tegi ei kuulnud egga tähhele ei pannud. Ja nüüd pididi temma tohtri herra ja praua ees laulma, ta kartis et temmal iggal aeal mitte parrajaid sõnno mele ei tulle. Agga kui ta Willemit näggi, kes ka üks weike innime, ja herra lahked sõmad, need teggid temmale nattute julgust, siiski löid ta palled punnaseks, ta ohkas südda-

mest ja pöras omnad filmad wähhhe kõrwale, innimeste poolt, sure kõrge akna pole, ja hakkas siis laulma, esiotsta wärrisewa heäleaga, pärrast ikka julgeminne. Agga temma kenna, selge, lapsetlik heäl, ja se süddamelik wiis ja se halle luggo ollid ni armsad kuulda, et praua mõtles, et ni immelikko armast, halledat laulo ei olle weel ialgi kuulnud. Ja temma südda sai nenda ligutud, et wessi temma möda palgeid mahha jooksis. Ja kui Wridli emma surma, ja lahkumist isfast wiimaks weel nimmetas, siis olli ka Willemit wessi filmis nisamma kui Wridlit ommalgi. Kui laul olli lõppenud ja keif nattote aega wait olnud, siis küsis Willem: „Kes teggi ja õppetas sulle sedda laulo?“ „Ei tegi,“ ütles Wridli, „se ei ollegi üks tehtud laul, se on keif tõeste nenda olnud ja sündinud.“ „Imelik!“ ütles Willem, „kuida se woib olla, eks keif laulud olle tehtud, isä, kuida woib üks laul sündida?“ „Laulikul sünnib laul, ni kui teggial töö,“ ütles tohter. „Agga se on ka üks isse selts laulusid. Minna mõtlen, nenda laulis wist kuningas Dawet ka, karjas käies, nisamma kui se pois, omma süddame kergitamiseks taewase Issale omma hädda kaebades.“ — „Oh karjas käia woib kenna olla,“ ütles Willem, „taewa tule kae, päwa paistel, möda mäggesid ja laggedaid! hopis röömjam, kui sedda lühhikest koliteed möda tolmust linna ulitsad ramato pakkii landa.“ „Woib